

блестящата му свита, Хасанъ се спре, изтри потъта отъ челото си и спокойно го погледна право въ очитѣ.

— Вижъ, Хасанъ, слънцето вече захожда и скоро ще се скрие задъ хълма. Забрави ли, че твоятъ часъ е близу? — заговори му Джафаръ.

— Великъ е Аллахътъ и нека бжде волята му! — възкликна съ дълбока въздишка Хасанъ. Азъ съмъ готовъ, правете каквото искате съ мене.

— А какво прави ти цѣлия день? — попита халифътъ.

— Сутринтъ посѣяхъ, а сега, както виждате, заравямъ зърното.

— Но какво е това удоволствие да работишъ, да се трудишъ така, когато знаешъ, че този е последниятъ ти день?

— Знамъ, и затова се постаряхъ да не си губя времето напраздно.

— А защо посѣя ти, когато не ще можешъ да вкусишъ отъ плодовѣтъ на труда си?

— Ако не азъ, други следъ мене ще вкусятъ — отвърна смирено селякътъ Хасанъ.

— Ти си правъ, Хасанъ — продума възхитено халифътъ: дълъгъ, или кратъкъ е човѣшкиятъ животъ, това е все едно; по-добре е презъ днитѣ на живота си, дарени отъ Аллаха, да извършвашъ съвѣстно всѣкидневната си работа. Ти даде добъръ примѣръ на другитѣ, Хасанъ, и азъ ще заповѣдамъ да ти се даде повече земя, та да има какво да работишъ. Защото земята, която имашъ, наистина ти е малко. Азъ ти прощавамъ, прости ми и ти, Хасанъ, и нека Аллахъ продължи твоя труденъ, но честенъ и полезенъ животъ.

И като се поклони низко на Хасана, халифътъ потъналъ въ размишления, се върна обратно въ двореца си.

Превелъ К. П. Домусчиевъ.